

Biblioteka
„Posebna izdanja”

Urednik
Aleksandar Šurbatović

Naslov originala
David Gilmour
THE FILM CLUB

Prvi put objavljeno u Kanadi 2007. kod Thomas Allen Publishers
Copyright © David Gilmour 2008.
Copyright © ovog izdanje Dereta

DEJVID GILMUR

Filmski klub

Prevod s engleskog
Milica Kecojević

Beograd
2015.
DERETA

za Patrika Kriana

*O vaspitanju ne znam gotovo ništa, tek ovo:
najveća i najvažnija poteškoća znana ljudskom
rodu krije se baš u onoj oblasti koja nas uči
kako da podižemo i vaspitavamo našu decu.*

— Mišel de Montenj (1533–1592)

Poglavlje 1

DOK SAM PRE NEKI DAN stajao na semaforu, ugledao sam sina kako izlazi iz bioskopa. S novom devojkom. Vrhovima prstiju držala ga je za rukav kaputa, šapućući mu nešto na uvo. Nisam ukapirao koji film su gledali – ulaz je zaklanjalo rascvetalo drvo – ali sam se, pod naletom gotovo bolne nostalgije, setio one tri godine kada smo najviše vremena proveli gledajući filmove i razgovarajući na tremu, sami nas dvojica. Bilo je to čarobno doba u kojem otac koristi retku priliku da uživa u poznim tinejdžerskim godinama svog sina. Više ga ne viđam često kao nekad. Čini mi se da tako i treba da bude.

Kada sam ja bio tinejdžer, verovao sam da postoji neko mesto na koje nevaljali dečaci odlaze kad napuste školu. Bilo je to negde blizu kraja sveta, kao ono groblje slonova, samo što je ovo bilo puno sićušnih, belih kostiju malih dečaka. Siguran sam da upravo zbog toga i dan-danas imam noćne more u kojima učim za ispit iz fizike, u kojima, sa sve većom zebnjom, prevrćem stranice udžbenika – sve sami vektori i parabole – jer *nikad ranije ništa od svega toga nisam video!*

Trideset pet godina kasnije, kada su ocene mog sina u devetom razredu počele da se klimaju i u desetom se konačno srozale, osetio sam neku vrstu dvostrukog užasa; najpre zbog onoga što se stvarno događalo, a onda i zbog osećaja koji nikada nisam zaboravio i koji je još uvek u meni. Zamenio sam stan s bivšom ženom („Potrebno mu je da živi s muškarcem”, objasnila je). Preselio sam se u njenu kuću, a ona u moje potkrovlje, pretesno za nezgrapnog tinejdžera od metar i devedeset pet. Tako ću, mislio sam, njegov domaći umesto nje moći da radim ja.

Ali ta promena nije pomogla. Na pitanje koje sam mu svake večeri postavljao: „Jel’ to sve što imaš za domaći?“, Džesi bi raspoloženo odgovarao: „Apsolutno!” Kada je tog leta otišao kod majke na nedelju dana, pronašao sam stotine različitih listova s domaćim zadacima čušnutih u sve moguće skrivene kutke njegove sobe. Ukratko – škola je od njega pravila lažova i smutljivca.

Upisali smo ga u privatnu školu. S vremena na vreme, ujutru bi nas pozvala zbunjena sekretarica: „Gde je on?” U neko doba moj krakati sin stvorio bi se na tremu. Gde je bio? Možda na rep takmičenju u nekom prigradskom tržnom centru ili na nekom manje živopisnom mestu, samo ne u školi. Mi bismo ga dobro izgrdili, on bi se svečano izvinio; bio bi dobar nekoliko dana, a onda bi se sve ponovilo.

Džesi je bio mio dečak, veoma ponosit i naizgled potpuno nesposoban da radi nešto što ga ne interesuje, bez obzira na to koliko ga posledice zabrinjavaju. A brinule su ga poprilično. Izveštaji iz škole bili su poražavajući, izuzev nekih komentara. Ljudi su ga voleli, najrazličitiji ljudi, čak i policajci koji su ga priveli jer je sprejom crtao po zidovima svoje stare osnovne škole. (Prepoznale su ga komšije, ne verujući pritom sopstvenim

očima.) Kada ga je policajac ostavio ispred kuće, dobacio je: „Da sam na tvom mestu, Džesi, zaboravio bih na život kriminalca. Nije to za tebe.”

Konačno, dok sam ga jednog popodneva podučavao latinski, primetio sam da nema ni beleške, ni udžbenik, ništa – samo zgužvano parče papira s nekoliko rečenica o rimskim konzulima koje je trebalo da prevede. Sećam ga se kako, oborene glave, sedi prekoputa mene za kuhinjskim stolom – momčić bledog lica koje ni na suncu ne dobija boju, lica na kojem se pojava i najmanjeg traga uznemirenosti obznanjuje jasno kao tresak vratima. Bila je nedelja, jedna od onih kakve ste u mladosti mrzeli; vikend samo što nije gotov, domaći nezavršen, a grad siv kao okean po tmurnom danu. Vlažno lišće po ulici, ponedeljak vreba iz magle.

Posle nekoliko trenutaka pitao sam: „Gde su ti beleške, Džesi?”

„Ostavio sam ih u školi.”

Bio je prirodno talentovan za jezike, razumeo je njihovu unutrašnju logiku, imao je uho glumca – trebalo bi da nam ovo ide kao od šale – ali posmatrajući kako stranice udžbenika prevrće tamo-amo, shvatio sam da nema pojma gde se šta nalazi.

„Ne razumem zašto beleške nisi doneo kući. To će nam mnogo otežati posao.”

Osetio je nestrpljenje u mom glasu i unervozio se, što je zauzvrat kod mene izazvalo blagu mučninu. Plašio me se. Mrzeo sam to. Nikad nisam shvatio da li je inače tako između očeva i sinova ili to samo ja, kratkog fitilja i urođene nestrpljivosti, kod njega izazivam zebnju. „Nije važno”, rekao sam. „I ovako će nam biti zabavno. Ja obožavam latinski.”

„Stvarno?” pitao je zainteresovano (sve samo da skrene pažnju sa zaboravljenih beleški). Posmatrao sam ga neko

vreme – nikotinom obojene prste obavijene oko olovke, ružan rukopis.

„Tata, kako to čovek može da zgrabi i odnese Sabinjanku?”

„Reći ću ti posle.”

Pauza. „Jel’ *šlem* ima veze s glagolom *šljemati*?”

I tako u nedogled dok su se popodnevene senke razlivala po kuhinjskom podu. Vrh olovke poskakivao je po plastičnom stolu. Malo-pomalo, postao sam svestan zujanja koje se čulo u sobi. Odakle dolazi? Od njega? Šta bi to moglo biti? Moj pogled se zaustavio na Džesiju. Bila je to vrsta dosade, sasvim sigurno, ali retka vrsta, neobična, suštinska uverenost u ništavnost zadatka koji je pred njim. Ne umem da objasnim, ali tokom tih nekoliko sekundi osećao sam kao da se to zbiva u *mom sopstvenom telu*.

O, pomislio sam, znači tako on preživljava dan u školi. *Ovako nešto* ne možemo da pobedimo. Odjednom sam shvatio – jasno kao kad se lomi staklo – da smo bitku za školu izgubili.

I odmah sam znao – osetio sam to u venama – da ću zbog toga izgubiti i njega, da će jednog dana ustati od stola i reći: „Gde su mi beleške? Sad ću da ti kažem gde su mi beleške. Nabio sam ih sebi u dupe. I ako mi ne sjašeš s grbače, ima da ih nabijem i tebi.” A onda će otići. Tras! I to će biti to.

„Džesi”, počeo sam blago. Znao je da ga posmatram i to ga je uznemiravalo, kao da je na ivici da ponovo upadne u nevolju. Nesvesno prevrtanje stranica služilo je da odagna nervozu.

„Džesi, spusti olovku. Stani malo, molim te.”

„Šta?” Kako je samo bleđ, pomislio sam. Te cigarete cede život iz njega.

„Hoću da mi nešto učiniš. Hoću da razmisliš o tome želiš li da ideš u školu ili ne.”

„Tata, te beleške su mi u...”

„Zaboravi beleške. Hoću da razmisliš o tome da li želiš da nastaviš da ideš u školu.”

„Zašto?”

Osetio sam kako mi srce ubrzava, kako mi krv juri u lice. Ovo je teritorija na koju nikad ranije nisam kročio, koju nisam čak ni zamišljao. „Razumeću ako ne želiš.”

„Šta ćeš razumeti?”

Samo izgovori, gukni.

„Ako nećeš više da ideš u školu, ne moraš.”

Pročistio je grlo. „Dozvolićeš mi da napustim školu?”

„Ako tako želiš. Samo molim te, prvo razmisli nekoliko dana. To je ogrom...”

Ustao je. Uvek bi ustao kad se uzbudi. Njegovi dugački udovi nisu mogli da izdrže napetost mirovanja. Nagnuvši se preko stola, spustio je glas kao da se plaši da ga neko ne čuje. „Ne treba mi nekoliko dana.”

„Svejedno – razmisli. Insistiram.”

Iste večeri, prikupivši snagu uz nekoliko čaša vina, okrenuo sam broj svog stana u potkrovlju (koje se nalazilo u staroj fabrici slatkiša) da bih njegovoj majci saopštio novosti. Bila je visoka i mršava, divna glumica, najnežnija žena koju sam ikada upoznao. Nekako netipična glumica, ako me razumete. No, isto tako, prvorazredna kreatorka najgorih mogućih scenarija: u roku od nekoliko minuta već je zamišljala Džesija kako živi u kartonskoj kutiji u Los Anđelesu.

„Misliš li da se sve ovo dešava zato što mu nedostaje samopouzdanje?”, pitala je Megi.

„Ne. Mislim da se dešava zato što mrzi školu.”

„Mora da nešto nije u redu s njim kad mrzi školu.”

„Ja sam mrzeo školu.”

„Možda je to nasledio od tebe.” Nastavili smo tako još neko vreme dok nije završila u suzama, a ja sam počeo da izvaljujem fraze kojima bi se i Če Gevara ponosio.

„Znači, moraće da nađe posao”, rekla je Megi.

„Šta misliš, ima li ikakvog smisla da jednu aktivnost koju ne podnosi zameni drugom?”

„Pa šta će onda da radi?”

„Ne znam.”

„Možda bi mogao da se bavi dobrotvornim radom”, šmrcala je.

Probudio sam se usred noći – Tina, moja žena, meškoljila se kraj mene – i odšetao do prozora. Mesec je na nebu visio neobično nisko; zalutao, čekao je da ga pozovu kući. Šta ako grešim, pomislio sam. Šta ako pokušavam da ispadnem faca na račun svog sina i puštam ga da upropasti svoj život?

Istina je, razmišljao sam, da nečim mora da se bavi. Ali čime? Šta da mu dam da radi, a da se ne ponovi debakl kao sa školom? Ne čita knjige, sport ne podnosi... Šta voli da radi? Da gleda filmove. Kao i ja. Štaviše, u svojim kasnim tridesetim nekoliko godina bio sam nabeđeni filmski kritičar u jednoj TV emisiji. Kakva je korist od toga?

Tri dana kasnije, došao je na večeru u „Le Paradis”, francuski restoran s belim stolnjacima i glomaznim escajgom. Čekao me je napolju i pušio sedeći na kamenoj balustradi. Inače nije voleo da sedi sam u restoranu. Osećao se nelagodno – ljudi bi mogli da pomisle da je neki jadnik koji nema prijatelje. Zagrlio sam ga i osetio snagu i vitalnost njegovog mladog tela: „Hajde da naručimo vino i porazgovaramo.”

Ušli smo. Rukovanje. Rituali odraslih koji mu laskaju. Čak je sa šankerom razmenio šalu o Džon-Boju iz *Voltonovih* (*The Waltons*, 1971–1981). Sedeli smo pomalo odsutni, u tišini

čekajući konobara. Kao da smo očekivali da se nešto dogodi, da bismo imali o čemu da razgovaramo. Pustio sam da on naruči vino.

„Korbijer”, prošaputao je. „To je južna Francuska, jel’ tako?”

„Tako je.”

„Malo se oseća na konjski znoj?”

„To je to.”

„Korbijer, molim vas”, obratio se konobarici uz osmeh koji je govorio: znam da igram onu igru „majmun radi što majmun vidi”, ali svejedno mi je zabavno. *Bože, kako ima divan osmeh.* Čekali smo dok vino nije stiglo. „Imate čast”, rekao sam. Pomirisao je čep, nespretno zavrteo vino u čaši i srknuo, oprezno poput mačke nad nepoznatom činijom mleka. „Ne mogu da odredim”, u poslednjem trenutku ostao je bez samopouzdanja.

„Naravno da možeš”, ohrabrio sam ga. „Samo se opusti. Ako misliš da nije dobro, onda nije.”

„Nervozan sam.”

„Samo ga pomiriši. Prepoznaćeš. Prvi utisak je uvek tačan.”

Ponovo je pomirisao.

„Gurni nos unutra.”

„U redu je”, zaključio je. Konobarica je pomirisala vrh boce. „Drago mi je da te opet vidim, Džesi. Tvoj tata je naš čest gost.”

Osvrnuli smo se po restoranu. Tu je bio stariji par iz Etobika, zubar sa suprugom. Njihov sin završava poslovne studije na nekom koledžu u Bostonu. Mahnuli su nam. I mi smo njima. *Šta ako grešim?*

„Dakle”, počeo sam, „jesi li razmišljao o onome o čemu smo razgovarali?”

Videlo se da želi da ustane, ali nije mogao. Osvrnuo se unao-kolo. Sputanost ga je iritirala. Zatim je svoje blede lice približio

mom, kao da se sprema da otkrije neku tajnu. „Da ti pravo kažem”, prošaputao je, „ne želim nikad više da vidim školu.”

Stomak mi je zatreperio. „U redu, onda.”

Gledao je u mene, bez reči. Čekao je na ono *tante iz tante za kukuriku*.

„Samo još nešto. Ne moraš da radiš, ne moraš da plaćaš stan. Svakog dana možeš da spavaš do pet po podne. Ali nema droge. Bude li droge, dogovor otpada.”

„Dobro.”

„Ozbiljan sam! Razbiću te ako počneš s tim!”

„Dobro.”

„Ali”, nastavio sam, „ima još nešto.” Osećao sam se kao detektiv u *Kolumbu* (*Columbo*, 1971–2003).

„Šta?”

„Hoću da svake nedelje sa mnom pogledaš tri filma. Ja biram. To je jedino obrazovanje koje ćeš dobiti.”

„Šališ se”, izgovorio je posle kratke pauze.

Nisam gubio vreme. Sledećeg popodneva posadio sam ga na plavi kauč u dnevnoj sobi – ja s desne, on s leve strane – navukao zavese i pustio mu *Četiristo udaraca* (*Les quatre cents coups*, 1959) Fransoa Trifoa. Smatrao sam da je to dobar način da ga uvedem u svet evropskih umetničkih filmova za koje sam znao da će mu biti dosadni dok ne nauči kako da ih gleda. To je kao da učite novu varijantu standardne gramatike.

Trifo je, objasnio sam ukratko, u svet filma ušao na mala vrata; propali đak srednje škole (kao ti), vetropir, sitan lopov; ali obožavao je filmove i celo detinjstvo je proveo šunjajući se po bioskopima kojih je u posleratnom Parizu bilo na svakom uglu.

Kad je Trifou bilo dvadeset godina, neki urednik se sažalio i ponudio mu je da piše filmske kritike. To ga je, nekoliko godina

kasnije, navelo da snimi prvi film, *Četiristo udaraca* (što bi bila francuska verzija izraza „terati kera”), autobiografski osvrt na burne godine bežanja iz škole.

Da bi našao glumca koji će glumiti njegov lik u tinejdžerskim godinama, režiser-novajlija je dao oglas u novinama. Posle nekoliko nedelja na audiciji se pojavio tamnokosi klinac. Pobegavši iz internata u centralnoj Francuskoj, stopirao je do Pariza i dobio ulogu Antoana.

Zvao se Žan-Pjer Lio. (Do tad sam već uspeo da privučem Džesijevu pažnju.) Spomenuo sam da je, osim scene u psihijatrijskoj ordinaciji, ceo fim snimljen u potpunosti bez zvuka – koji je dodat kasnije – jer Trifo nije imao novca za audio-opremu. Džesiju sam skrenuo pažnju na čuvenu scenu u kojoj, tokom ekskurzije u Parizu, čitavo odeljenje nestaje iza nastavnikovih leđa; dotakao sam se, ovlaš, i veličanstvenog trenutka kad dečak, Antoan, razgovara s psihijatrom.

„Obrati pažnju na njegov osmeh kad ga bude pitala za seks”, rekao sam. „Nemoj da zaboraviš da nije bilo scenarija, sve ovo je čista improvizacija.”

Čim sam uhvatio sebe kako počinjem da držim predavanje kao srednjoškolski profa s kosom punom peruti, pustio sam film. Odgledali smo do kraja, do one dugačke scene kada Antoan beži iz popravnog doma; trči kroz polja, pored seoskih kuća, kroz zasade jabuka, sve dok ne stigne do zaslepljujućeg okeana. Kao da ga nikad ranije nije video. Takva *monumentalnost!* Čini se da se prostire u beskraj. Dečak trči niz drvene stepenice, juri po pesku i tamo, na samoj liniji gde počinju talasi, malo se povlači i gleda u kameru; kadar se zamrzava – film je gotov.

Posle nekoliko trenutaka pitao sam: „Kako ti se čini?”

„Malo je dosadan.”

Nisam ustuknuo. „Ima li ikakve sličnosti između Antoana i tebe?”

Razmislio je na tren. „Ne.”

„Šta misliš, zašto na kraju filma, u poslednjem kadru, ima taj čudan izraz lica?”

„Ne znam.”

„Kako ti izgleda?”

„Zabrinuto”, zaključio je Džesi.

„Zbog čega bi mogao da bude zabrinut?”

„Ne znam.”

„Pa, pogledaj u kakvoj je situaciji. Pobegao je iz popravnog doma, napustio porodicu, slobodan je.”

„Možda ga brine šta će sad da radi.”

„Kako to misliš?”

„Možda hoće da kaže: ‘Zasad sam dobro prošao. Ali šta je sledeće?’”

„Dobro, opet te pitam”, ubacio sam. „Ima li sličnosti između Antoana i tebe?”

Iskezio se. „Misliš, šta ću ja da radim sad kad ne moram da idem u školu?”

„Tako je.”

„Ne znam.”

„Pa možda zbog toga mali deluje tako zabrinuto. Ni on ne zna”, konstatovao sam.

Posle kratke pauze, Džesi je nastavio: „Dok sam išao u školu, strepeo sam da ne dobijem loše ocene i upadnem u nevolju. Sad kad više ne moram u školu, brinem se da nisam sebi upropastio život.”

„To je dobro.”

„Zašto bi to bilo dobro?”

„To znači da se nećeš pomiriti s lošim životom.”

„Ipak bih voleo da prestanem da se sekiram. Jel' se ti seki-
raš?”

Nehotice sam uzdahnuo. „Da.”

„Znači, to nikad ne prestaje, bez obzira na to koliko si uspe-
šan?”

„Razlika je u *kvalitetu* brige”, objasnio sam. „Sada imam
veselije brige nego nekada.”

Zurio je kroz prozor. „Zbog svega ovoga mi dođe da zapa-
lim cigaretu. Tako bar mogu da se brinem da ne dobijem rak
pluća.”

Sutradan sam mu za desert servirao *Niske strasti* (*Basic in-
stinct*, 1992) sa Šeron Stoun. Ponovo sam ga ukatako uveo u
film, ništa specijalno. Iz iskustva sam znao – samo najosnovni-
je. Ako želi da sazna nešto više, pitaće.

„Pol Verhoven, holandski reditelj, došao je u Holivud pos-
le nekoliko hitova u Evropi. Sjajan vizuelni doživljaj, izuzetno
osvetljenje. Napravio je nekoliko odličnih filmova – ultranasil-
nih, ali gledljivih. *Robokap* (*RoboCop*, 1987) je najbolji u tom
društvu.” (Počinjao sam da govorim kao da kucam Morzeov
kod, ali sam hteo da mu zadržim pažnju.)

Nastavio sam: „Napravio je, takođe, jedan od najgorih ika-
da snimljenih filmova, kemp klasik, *Šougrls* (*Showgirls*, 1995).”

Počeli smo da gledamo; tokom seksualnog odnosa, pre-
planula plavuša kasapila je muškarca šiljkom za led. Odličan
početni udarac. Posle petnaest minuta teško je oteti se utisku
da *Niske strasti* nisu tek još jedan film o bitangama već da je
to delo koje su bitange *stvorile*. Ima tu neke ljigave, pubertet-
ske fascinacije kokainom i lezbijskom „dekadencijom”. Ipak je,

mora se priznati, neverovatno gledljiv. Nekako izaziva prijatnu stravu. Stalno vam se čini kao da se dešava nešto važno ili zlo, čak i kad se ništa ne dešava.

A tu je i dijalog. Spomenuo sam Džesiju kako je pisac, bivši novinar Džo Esterhaz, dobio tri miliona dolara za nešto poput ovoga:

DETEKTIV: Koliko dugo ste izlazili s njim?

ŠERON STOUN: Nisam izlazila s njim. Tucali smo se.

DETEKTIV: Je li vam žao što je mrtav?

ŠERON STOUN: Jeste. Volela sam da se tucam s njim.

Džesi nije mogao da odvoji oči od ekrana. Možda je shvatio vrednost *Četiristo udaraca*, ali ovo je bilo nešto drugo.

„Jel' možemo da zaustavimo na trenutak?“, pitao je i otrčao u kupatilo da piški; s kauča sam čuo treskanje daske na klozet-skoj šolji, zatim šištanje mlaza koje je zvučalo kao da su unutra bili konji. „Pobogu, Džesi, zatvori ta vrata!“ (Danas smo svašta naučili.) Tras, vrata su zatvorena. Zatim je požurio natrag trupkajući po podu u čarapama i pridržavajući pojas pantalona. Strovalio se nazad na kauč. „Moraš da priznaš, tata – ovo je *sjajan* film!“

Filmovi

- Absolute Power (Apsolutna moć)
 Aguirre, der Zorn Gottes (Agire, gnev božji)
 Alien (Osmi putnik)
 American Graffiti (Američki grafiti)
 Annie Hall (Eni Hol)
 Another Woman (Osveta na ženski način)
 Apocalypse Now (Apokalipsa danas)
 Around the World in 80 Days (Put oko sveta za 80 dana)
- Basic Instinct (Niske strasti)
 Beetlejuice (Bitldus)
 Big Sleep, The (Duboki san)
 Birds, The (Ptice)
 Blue Velvet (Plavi somot)
 Breakfast at Tiffany's (Doručak kod Tifanija)
 Bullitt (Bulit)
 Butch Cassidy and the Sundance Kid (Buč Kasidi i Sandens Kid)
- Carlito's Way (Karlitov put)
 Charade (Šarada)
 Casablanca (Kazablanka)
 Chinatown (Kineska četvrt)
 Chungking Express (Čanking ekspres)
 Citizen Kane (Građanin Kejn)
- Columbo (Kolumbo)
 Crimes and Misdemeanors (Zločini i prestupi)
 Dead Zone, The (Zona smrti)
 Dirty Harry (Priljavi Hari)
 Dr. No (Doktor No)
 Dolce Vita, La (Sladak život)
 Duel (Dvoboj)
- 8 ½ / Otto e mezzo (Osam i po)
 Ed Sullivan Show, The (Šou Eda Salivana)
 Exorcist, The (Isterivač đavola)
- Fast Times at Ridgmont High (Pobuna na vojnoj akademiji)
 52 Pick-Up (Predaja 52)
 Fistful of Dollars, A (Za šaku dolara)
 Flic, Un (Policajac)
 French Connection, The (Francuska veza)
 Friends of Eddie Coyle, The (Prijatelji Edija Kojla)
 Full Metal Jacket (Bojevi metak)
 Get Shorty (Uhvati Šortija)
 Giant (Div)

FILMSKI KLUB

Glengarry Glen Ross (Glengari Glen Ros)	Miami Vice (Poroci Majamija, TV serija)
Godfather, The (Kum)	Mr. Majestyk (Gospodin Madžestik)
Godfather Part II, The (Kum II)	Mommie Dearest (Draga mamica)
Hannah and Her Sisters (Hana i nje-ne sestre)	Night of the Hunter, The (Noć lovca)
Hard Day's Night, A (Noć posle teškog dana)	Night of the Iguana, The (Noć iguane)
High Noon (Tačno u podne)	Night Moves (Noćni pokreti)
Hombre (Ombre)	Nikita (Nikita)
Internal Affairs (Unutrašnja kontrola)	North by Northwest (Sever-severozapad)
Ishtar (Ištar)	Notorious (Ozloglašena)
It's a Wonderful Life (Divan život)	Onibaba (Onibaba)
Jackie Brown (Džeki Braun)	On the Waterfront (Na dokovima Njujorka)
Jaws (Ajkula)	Out of Sight (Veoma opasna romansa)
Jungle Fever (Ljubavna groznica)	Plan 9 from Outer Space (Plan 9 iz svemira)
Klute (Detektiv Klut)	Plenty (Obilje)
Ladri di biciclette (Kradljivci bicikala)	Pickup on South Street (Krađa u Južnoj ulici)
Late Show, The (Noćni šou)	Pretty Woman (Zgodna žena)
Last Detail, The (Poslednji detalj)	Psycho (Psiho)
Léon: The Professional (Profesionalac)	Pulp Fiction (Petparačke priče)
Le souffle au coeur (Šum na srcu)	Quiz Show (Kviz)
Les quatre cents coups (Četiristo udaraca)	Ran (Haos)
Lolita (Lolita)	Reservoir Dogs (Ulični psi)
Magnum Force (Klopka za inspektora Kalahana)	RoboCop (Robokop)
Manhattan (Menhetn)	Rocky III (Roki III)
Mean Streets (Ulice zla)	Roman Holiday (Praznik u Rimu)
Merv Griffin Show, The (Šou Merva Grifina)	Rosemary's Baby (Rouzmarina beba)
	Samurai, Le (Samuraj)
	Scanners (Kontrolori)
	Scarface (Lice s ožiljkom)
	Searchers, The (Tragači)
	Sexy Beast (Seksi zver)

Shining, The (Isijavanje)	Under Siege (Pod opsadom)
Shivers (Oni dolaze iznutra)	Unforgiven (Neoprostivo)
Showgirls (Šougrls)	
Singin' in the Rain (Pevanje na kiši)	Vanya on 42nd Street (Vanja iz Četrdeset druge ulice)
Some Like It Hot (Neki to vole vruće)	Volcano: An Inquiry into the Life and Death of Malcolm Lowry (Vulkan: Istraga o životu i smrti Malkoma Laurija)
Stardust Memories (Sećanja na zvezdanu prašinu)	
Stepfather, The (Očuh)	
Stick (Stik)	
Streetcar Named Desire, A (Tramvaj zvani želja)	Waltons, The (Voltonovi, TV serija)
Swimming with the Sharks (Osveta na holivudski način)	Who's Afraid of Virginia Woolf? (Ko se boji Virdžinije Vulf?)
Texas Chain Saw Massacre, The (Teksaški masakr motornom testerom)	Zaczarowany rower (Bicikl)
Thief (Lopov)	
Third Man, The (Treći čovek)	
To Have and Have Not (Imati i nemati)	
Tootsie (Tutsi)	
True Romance (Prava romansa)	
Ultimo tango a Parigi (Poslednji tango u Parizu)	

ZAHVALNICE

Pisanje knjige o članovima sopstvene porodice, pogotovo ako ih obožavate, predstavlja bolno iskustvo koje ne nameram da ponovim u skorijoj budućnosti. Stoga najpre moram da se zahvalim svom sinu, Džesiju, što mi je poverio izradu svog portreta i što mi je dozvolio da ga objavim „na nevidećno”. Nadam se samo da sam njega i njegovu priču predstavio na dostojan način. Takođe, ne mogu ovde ni da nabrojim zbog čega sam sve zahvalan njegovoj majci, Megi Hušulak. Moram da još kažem da moja ćerka, Megi Gilmur (sada odrasla i živi u Kaliforniji), premda se ne pojavljuje u ovoj priči, igra ogromnu i nezamenljivu ulogu u mom životu. Njenoj majci, En Makenzi, dugujem zahvalnost – a verovatno i neku kintu – još od pre četrdeset godina.

Ovu knjigu posvetio sam svom uredniku i izdavaču, Patriku Krianu, jer je spasao moj literarni život; zahvalan sam i svom agentu, Semu Hajatu, na interesovanju i entuzijazmu koje je pokazao u vreme kad je moj telefon, navodno, bio isključen.

Hvala Džonatanu Karpu, Nejtju Greju i Keri Goldstin iz moje izdavačke kuće *Twelve*; Marni Džekson za sastav o Tolstoju i momcima i devojkama u klubu „Queen Video” na njihovim neumornim improvizacijama i o najbeznačajnijim filmovima koje sam iznajmljivao.

Kao i uvek, moram da se zahvalim konobarima u restoranu „Le Paradis”, gde su napisani neki delovi ove knjige.

I naravno, ne znam šta bi bilo od ove knjige – ni, kad smo kod toga, od mene – bez ljubavi i bezrezervne podrške moje žene Tine.

DEJVID GILMUR
FILMSKI KLUB

Za izdavača

Dijana Dereta

Glavni i odgovorni urednik

Aleksandar Šurbatović

Likovno-grafička oprema

Dereta doo

Lektura

Iskra Vuksanović

Korektura

Dijana Stojanović

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-021-3

Tiraž

1000 primeraka

Beograd 2015.

Izdavač / Štampa / Plasman

DERETA doo

Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd

tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižare DERETA

Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

Banovo brdo, Dostojevskog 7, tel.: 011/ 35 56 445, 30 58 707

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(71)-31

ГИЛМУР, Дејвид, 1949-

Filmski klub/Dejvid Gilmur; prevod s engleskog Milica Kecojević. – 1. Deretino izd. – Beograd: Dereta, 2015 (Beograd: Dereta). – 205 str.; 21 cm. – (Biblioteka Posebna izdanja/Dereta)

Prevod dela: The Film Club/David Gilmour. –
Tiraž 1.000. – Filmovi: str. 202-204.

ISBN 978-86-6457-021-3

COBISS.SR-ID 217048844